

ДЖОРДЖ Р. Р. МАРТИН

ПАЗИТЕЛИ

Част 3 от „Хевиланд Тъф“

Превод от английски: Росен Рашков, 1996

chitanka.info

Хевиланд Тъф сметна Шестпланетната биоселскостопанска изложба за едно голямо разочарование.

Той прекара дълъг и изморителен ден на планетата Бразилурн, разглеждайки огромните изложбени зали. От време на време се спираше, за да изучи по-подробно нов зърнен хибрид или генетично подобро насекомо. Макар че клетъчната библиотека на „Ноев ковчег“ съдържаше клетъчен материал от милиони растителни и животински видове от неизброим брой планети, Хевиланд Тъф винаги беше нащрек и не пропускаше възможността да обогати своя „запас от стоки“.

Но само няколко от показаните експонати заслужаваха внимание и с течение на времето Тъф се отегчи, още повече, че беше принуден да се блъска и бута с разноликата тълпа. Навсякъде гъмжеше от хора — вагабонтски тунелни фермери в дълги кестеняви кожи, накичени с пера и напарфюмирани арийнски земевладелци, мрачни нощници и ярко облечени вечнодневници от Янус, а също и безкрайна процесия от местни бразилурнци. Всички те издаваха изключително силен шум и отпращаха любопитни погледи по посока на Тъф. Някои дори се докосваха до него, карайки дългото му бяло лице да се намръщи. Докато отчаяно търсеше спасение от тълпата, Тъф реши, че е гладен. С гордост и антипатия той си проправи път през преминаващите и излезе от сводестата, пететажна птоланска изложбена зала. Отвън, между големите сгради, хиляди амбулантни търговци бяха разпънали бараките си. Мъжът, който продаваше пайове с пуклив лук, изглеждаше най-незапет от останалите. Тъф твърдо реши, че пай с пуклив лук е нещото, с което иска да се нахрани.

— Господине — каза той на търговеца, — бих желал един пай.

Мъжът беше розов, закръглен човечец с мазна престилка на кръста. Той си сложи защитна ръкавица, отвори горещата кутия и извади оттам димящ пай.

— О! Доста си голям — отбеляза търговецът, докато го подаваше на Тъф.

— Наистина, господине — каза Хевиланд Тъф. Той взе пая и нетърпеливо го захапа.

— Явно си чужденец. Не си и от близките планети.

На три хапки Тъф изяде пая си и изчисти със салфетка мазните си пръсти.

— Вие отбелязахте очевидното, господине. — Той вдигна дългия си, загрубял пръст. — Още един.

Отблъснат от отговора на Тъф, търговецът му подаде още един пай и го остави да се храни на спокойствие. Докато Тъф се наслаждаваше на ронливата кора и тръпчивата вътрешност на пая си, той изучаваше въртящите се в кръг панаирни посетители, бараките на амбулантните търговци и петте големи изложбени сгради, които се издигаха над всичко. Когато свърши, обърна се назад с обичайното си безизразно изражение.

— Господине, ако разрешите, един въпрос.

— Какво? — отвърна сърдито търговецът.

— Тук виждам пет изложбени зали, посетил съм всяка една от тях — започна Тъф и посочи с пръст. — Бразилурн, Вейл Арийн, Нов Янус, Вагабонт, а ето там и Птола. — Той грижливо скръсти ръце над издутия си корем. — Пет, господине. Пет зали, пет планети. Без съмнение аз съм чужденец и не съм запознат с местните нрави и обичаи, но въпреки това съм смутен. В тези региони, където съм пътувал и преди, за събитие, наричащо себе си „Шестпланетна биоселскостопанска изложба“, би трябвало да се очаква, че ще включва шест изложители. Забелязвам, че това тук не е така. Вие може би ще ме просветлите защо?

— Никой не дойде от Намор.

— Наистина — каза Хевиланд Тъф.

— Имат много проблеми — добави амбулантният търговец.

— Тогава всичко е ясно. Или ако не всичко, поне малка част от него. Може би ще пожелаете да ми сервирате още един пай и да ми разясните природата на тези проблеми? Аз съм ужасно любопитен. Страхувам се, че любопитството е най-големия ми порок.

Търговецът отново надяна ръкавицата си и отвори кутията.

— Знаеш ли какво разправят? Любопитството те прави гладен.

— Наистина — поклати глава Тъф. — Трябва да призная, че никога не съм ги чувал да казват това.

Мъжът се намръщи.

— Не, обърках го. Гладът те прави любопитен, точно така беше. Както и да е. Моите пайове ще те нахранят.

Продавачът на пайове му разказа дълга и несвързана история за проблемите на планетата Намор.

— Ето, виждаш защо не са дошли — заключи най-накрая той. — Просто няма какво да изложат.

— Разбира се — каза Хевиланд Тъф и потупа устните си с пръст. — Морските чудовища понякога могат да бъдат много досадни.

Намор беше тъмнозелена планета, безлунна и самотна, опасана от тънки ленти златисти облаци. „Ноев ковчег“ излезе от светлинна скорост и внушително застана в орбита. В дългата, тясна комуникационна стая, Хевиланд Тъф се местеше от място на място и изучаваше планетата на няколко от стотите видеоекрана. Три малки сиви котенца му правеха компания, преследваха се около уредите и се спираха само, за да си разменят по някой удар с лапа. Тъф не им обръщаше внимание.

Намор беше водна планета и от орбита можеше да се види само един континент, който не беше особено голям. Но на увеличеното от компютъра изображение се забелязваха хиляди острови, разпръснати из дълбоките зелени морета и дълги, с форма на полумесец, архипелази. Те бяха като малки земни диаманти, разпилени из океана. Други екрани показваха светлините на хиляди градове върху нощната страна, а в осветената от слънцето част пулсираха точки, където бяха по-големите източници на енергия.

Тъф разгледа всичко, след това седна пред друг монитор и започна да играе военна игра с компютъра. Едното от котетата подскочи, настани се в скута му и заспа. Той внимаваше да не го събуди. Малко по-късно друго коте се изкатери по коленете му, събуди другото и те започнаха да се бият. Тъф ги събори на земята.

Отне повече време, отколкото беше предполагал, но най-сетне предизвикателството дойде и той знаеше, че ще дойде.

— Кораб в орбита — прозвуча заповедно нечий глас. — Кораб в орбита. Тук е космически контрол на Намор. Уточнете вашето име и бизнес. Уточнете вашето име и бизнес, моля. Прехващачи са изпратени срещу вас. Уточнете вашето име и бизнес.

Трансмисията идваше от най-голямата земна маса. Компютърът на „Ноев ковчег“ локализира станцията, а същевременно показва на друг екран и кораба — той беше само един, — който се приближаваше към тях.

— Тук „Ноев ковчег“ — обяви Хевиланд Тъф.

Контролът на Намор беше жена със закръглено лице, късо подстригана коса и тъмнозелена униформа със златни звезди на пагоните. Тя се мръщеше и очите ѝ се местеха, явно получаваше указания от своя началник на съседен екран.

— „Ноев ковчег“, уточнете вашата родна планета. Моля, уточнете вашата родна планета и по каква работа сте тук.

Компютърът отбеляза, че приближаващият към тях кораб е осъществил комуникация със земната станция. Нови два екрана светнаха. На единия от тях се виждаше стройна млада жена с голям, изкривен нос, застанала на капитански мостик, а на другия — възрастен мъж пред командно табло. И двамата бяха облечени в зелени униформи и говореха под кодирана честота. Компютърът за по-малко от минута се справи с кода, така че Тъф можеше да подслушва.

— ... дяволите, ако знам какво е това — каза жената от кораба. — Никога не съм виждала толкова голям кораб. Мили Боже, само го погледнете! Приемате ли картината? Отговори ли на запитването ви?

— „Ноев ковчег“ — продължаваше жената от земната станция, — уточнете вашата родна планета и бизнес. Тук космически контрол на Намор.

Хевиланд Тъф се включи директно и започна да предава за трите станции.

— Тук „Ноев ковчег“. Господа, аз нямам родна планета. Намеренията ми са изцяло мирни — търговия и консултации. Научих за трагичните ви затруднения и трогнат от вашето тежко състояние, дойдох да ви предлага услугите си.

Жената в кораба изглеждаше изумена.

— Какво казахте...

Възрастният мъж беше не по-малко объркан, а жената в земната станция стоеше с леко отворена уста.

— Тук космически контрол на Намор. „Ноев ковчег“, ние сме затворени за търговски кораби. Повтарям, ние сме затворени за търговски кораби. Намираме се във военно положение.

Стройната жена от кораба бе решила да поеме положението в свои ръце.

— „Ноев ковчег“, аз съм пазител Кефира Кей, командващ NGS „Слънчево острие“. Ние сме въоръжени. Обяснете поведението си.

Корабът ви е хиляда пъти по-голям от всеки нормален търговски съд. Обяснете поведението си или ще бъдете обстрелван.

— Наистина — каза Хевиланд Тъф. — Заплахите не ще ви помогнат с нищо, пазител. Аз съм дълбоко опечален. Изминах целия този дълъг път от Бразилурн, за да ви предложа моята помощ и утеха, а вие ме посрещате със заплахи и враждебност.

Едно от котенцата скочи на коленете му. Тъф го вдигна с голямата си бяла ръка и го сложи на контролното табло така, че да могат и другите да го видят. После го погледна и каза натъжено:

— Останало ли е някакво доверие в цялото човечество?

— „Слънчево острие“, не стреляйте — заповяда възрастният мъж. — „Ноев ковчег“, ако вашите намерения наистина са само мирни, обяснете поведението си. Какво сте вие? Намор е малка, развиваща се планета, изживяваща много тежък период. Не сме виждали нищо подобно на вас. Обяснете поведението си.

Хевиланд Тъф погали котето.

— Защо винаги отстъпвам пред подозренията? — попита го той. — Те са много щастливи, че имам добро сърце и няма просто да си тръгна и да ги оставя на съдбата им. — Тъф вдигна глава към екрана. — Господине, тук е „Ноев ковчег“. Говори Хевиланд Тъф — капитан, собственик и екипаж. Както бях осведомен, вие сте обезпокоени от огромни чудовища, излизащи от морските дълбини. Много добре, тогава. Смятам да ви отърва от тях.

— „Ноев ковчег“ тук е „Слънчево острие“. Как смятате да направите това?

— „Ноев ковчег“ е семекораб на Екологичните инженерни войски — решително заяви Тъф. — Аз самият съм екологичен инженер и специалист по военно дело.

— Невъзможно — възкликна възрастният мъж. — Екологичните войски са изчезнали преди хиляди години, а заедно с тях и самата Федерална империя. Не е останал нито един от бойните им кораби.

— Колко тъжно — поклати глава Хевиланд Тъф. — Ето, излиза, че седя в илюзия. Няма съмнение, че след като ми казахте това, корабът ми наистина не съществува, аз се намирам в открития космос, гравитацията ще ме грабне и аз ще изгоря в атмосферата.

— Пазител — намеси се жената от бойния кораб, — тези кораби може и да не съществуват, но аз се приближавам към нещо, дълго

трийсет километра. То изобщо не прилича на илюзия.

— Все още не съм паднал — отбеляза Тъф.

— Наистина ли ще можете да ни помогнете? — попита жената със закръгленото лице.

— Защо винаги се съмняват в мен? — обърна се Тъф към сивото котенце.

— Лорд пазител, трябва да му дадем шанс да докаже това, което казва — настоя жената от контролния център.

— Заплашван, обиждан, поставян под съмнение. Въпреки всичко, съчувствам на вашата ситуация и това ме кара да настоявам. Може би първо трябва да предложи „Слънчево острие“ да кацне на моя кораб. Пазител Кей може да дойде на борда и да се присъедини към мен за една вечеря, по времето на която да обсъдим всичко. Вярвам, че вашите подозрения няма да се пренесат и по време на разговора ни, това е най-цивилизованата от човешките игри.

Тримата пазители прекъснаха връзката с „Ноев ковчег“, но Тъф продължи да ги наблюдава как трескаво се консултират, но без да знаят, че ги слуша. Най-накрая той се отегчи и започна да си играе с котенцето в скута си.

— Мисля, че трябва да те нарека Подозрение — заговори му той. — За да си спомням как бях посрещнат тук. Твоите сродници ще бъдат Съмнение, Враждебност, Неблагодарност и Глупост.

— Приемаме вашето предложение, Хевиланд Тъф — обяви пазител Кефира Кей от борда на „Слънчево острие“. — Подгответе се за моето кацане.

— Наистина — каза Хевиланд Тъф. — Обичате ли гъби?

Совалковата площадка на „Ноев ковчег“ беше голяма колкото космодрум на средна по големина планета, но приличаше и на гробище за стари кораби. Совалките на „Ноев ковчег“ стояха на специално изработени за тях докове за изстрелване. Пет идентични черни кораба, с издигнати нагоре корпуси и елегантно извити крила, пригодени за атмосферни полети и все още в добро състояние. До тях стоеше на смешните си три крака капковиден търговски кораб от Авалон. До него се гушеха малък междузвезден куриер, тежко пострадал от битка и кареолейски лъвокораб, чийто покрит с

орнаменти пръстен бе изчезнал. По-нататък имаше и други кораби, но те бяха със странен извънземен дизайн.

Големият купол на „Ноев ковчег“ бавно се разпука на стотици фрагменти и разкри малко жълто слънце и силуета на зелен космически кораб, с форма на риба-манта и с големина колкото совалките на Тъф. „Слънчево острие“ кацна на площадката и куполът над него се затвори. Веднага, щом звездите изчезнаха, се чу свистене на нахлуващ въздух и малко по-късно пристигна и Хевиланд Тъф.

Кефира Кей излезе от кораба си със силно стиснати устни, но колкото и да се опитваше да се контролира, не можеше да прикрие загрижеността в очите си. Двама въоръжени мъже в златистозелени костюми я последваха.

Хевиланд Тъф пристигна в открит триколесен автомобил.

— Страхувам се, че поканата ми бе отправена само към вас, пазител Кей — каза той, когато забеляза нейния ескорт. — Ако се е получило неразбирателство, дълбоко съжалявам, но все пак настоявам.

— Много добре — кимна тя и се обърна към охранителите си. — Върнете се при другите. Знаете какви са заповедите. — Кефира Кей се изравни с Тъф. — „Слънчево острие“ ще разцепи този кораб на две, ако не се върна до два стандартни часа.

— Ужасяващо — премигна Тъф. — Навсякъде моята топлина и гостоприемство се посрещат с недоверие и насилие. — Той ѝ посочи седалката и включи двигателя на колата.

Дълго пътуваха през лабиринт от стаи и коридори, докато най-накрая навлязоха в огромен мрачен тунел, който сякаш се простираше по цялата дължина на кораба. Прозрачни цистерни с разнообразни размери покриваха стените и тавана, докдето стигаше погледа. Повечето бяха прашни и празни, а само някои пълни с разноцветни течности, в които се движеха тъмни форми. Кефира Кей внимателно изучаваше всичко, но не каза нищо. Пропътуваха поне три километра по големия коридор, докато Тъф зави, приближи се до една стена и тя се отвори пред тях. Той изключи двигателя и слезе. В тясна столова със спартанска обстановка ги очакваше голяма маса, пицно отрупана с различни ястия. Започнаха с ледена супа, сладка, пикантна и черна като въглен, последвана от неотревна салата с джинджифилов сос. Основното блюдо беше панирана гъба, голяма колкото самата чиния, с гарнитура от различни видове зеленчуци в разнообразни сосове.

Пазител Кей се хранеше с голямо удоволствие.

— Виждам, че моята скромни храна допада на вкуса ви — отбеляза Хевиланд Тъф.

— Не съм се хранила нормално от толкова дълго време, че ми е неприятно да го призная — отговори Кефира Кей. — На Намор изхранването ни зависи изцяло от морето. Досега то беше изключително щедро, докато не започнаха нашите проблеми. — Тя вдигна вилицата си, на която имаше тъмнокафяви късчета зеленчук, покрити с бледооранжев сос. — Какво е това, което ям? Не съм опитвала по-вкусно нещо.

— Нурианонски грешни корени с горчица — отговори Тъф.

Кефира Кей преглътна и остави вилицата си на масата.

— Нурианон е толкова далече, как успявате...

— Естествено, всичката тази храна е произведена от „Ноев ковчег“, но по принцип произлиза от много различни светове — обясни Тъф, скръсти ръце и подпря брадичката си. — Ще желаете ли още малко пикантно мляко?

— Не — измърмори тя и огледа празните чинии. — Излиза, че не сте излъгали. Вие сте това, което твърдите, а корабът е семекораб на... как ги нарекохте?

— Екологични инженерни войски на отдавна рухналата Федерална империя. Тези кораби са били много малко и всичките са били разрушени от превратностите на войната. Оцелял е само „Ноев ковчег“, макар и изоставен за хилядолетието. Детайлите едва ли ще ви заинтересуват. Най-същественото е, че аз го открих и отново го направих функционален.

— Вие го открихте?!

— Мисля, че току-що изрекох същите думи. Много ви моля да ме слушате внимателно. Нямам навика да повтарям. Преди да открива „Ноев ковчег“, водех скромно съществуване като търговец. Бившият ми кораб все още е на площадката за кацане. Може би сте имали шанса да го зърнете.

— Но тогава вие сте само търговец.

— Моля! — възмути се Тъф. — Аз съм екологичен инженер. „Ноев ковчег“ може да създава и унищожава цели планети. Наистина аз съм само един, а някога на този кораб е имало екипаж от двеста човека. На мен ми липсва дългото обучение и практика на тези, които

са носили златната тета — символа на екологичните инженери. И все пак, по свой собствен начин, аз успявам да се справям. Ако Намор смята, че ще има полза от моите услуги, с радост съм готов да ви помогна.

— Но защо? — попита загрижено Кефира Кей. — Защо сте толкова нетърпелив да ни помогнете?

Хевиланд Тъф разпери безпомощно големите си бели ръце.

— Знам, че може да ви изглеждам като глупак. Но не мога да се променя. Аз съм хуманист по природа и постоянно се опитвам да се боря срещу трудностите и страданието. Не мога да оставя вашите хора в тежко положение, както не мога да причиня вреда и на моите котки. Страхувам се, че екологичните инженери са били от по-здрав материал, но аз съм безпомощен да променя сантименталната си природа. Така че, ето ме, стоя пред вас, готов да дам най-доброто от себе си.

— И не искате нищо?

— Не смятам да работя срещу заплащане — каза Тъф. — Все пак, в процеса на работата ще имам нужда от средства да покривам разносните си. Смятам да ви поискам малка сума, която да я покрие. Например, три милиона стандарта. Как смятате, това честно ли е?

— Честно ли? — изсмя се тя. — Честно, но прекалено скъпо. Имаше твърде много други като вас, Тъф. Търговци на оръжие, скитници и търсачи на щастие, всички те ставаха богати от нашата мизерия.

— Пазител — погледна я укорително Тъф, — напълно погрешно сте ме разбирали. Вземам съвсем малко за себе си, но „Ноев ковчег“ е огромен, а поддържането му — ужасно скъпо. Може би два милиона стандарта ще бъдат достатъчни? Не вярвам, че ще ми откажете и това малко подаяние. Нима вашата планета струва по-малко?

Кефира Кей въздъхна и на лицето ѝ се появи изморено изражение.

— Не — призна тя. — Не и ако направите всичко, което обещавате. Разбира се и сам можете да видите, ние не сме богатата планета. Ще трябва да се консултирам с моите ръководители. Сама не мога да взема такова решение. — Пазител Кей рязко стана. — Къде са комуникационните ви помещения?

— Оттук наляво по синия коридор, след това петата врата вдясно. — Тъф с достойнство се изправи и щом жената излезе, започна да почиства масата.

Когато Кефира Кей се върна, той си беше отворил гарафа с яркочервено питие и галеше черно-бяла котка, която се бе излегнала на масата.

— Нает сте — обяви тя, преди да седне. — Два милиона стандарта, след като свършите работата.

— Съгласен — каза Тъф. — Нека обсъдим сегашното положение над няколко чаши от тази прекрасна напитка.

— Алкохолна ли е?

— Не, леко наркотична.

— Пазителите не използват стимулиращи или успокоителни средства. Ние сме воюващо братство. Подобни субстанции само замърсяват тялото и забавят рефлексите. Пазителят винаги трябва да бъде бдителен. Ние защитаваме и отбраняваме.

— Похвално — кимна Тъф и напълни своята чаша.

— „Слънчево острие“ не трябва да остава повече тук. Съобщиха ми от контролния център, че имат нужда от него на повърхността.

— Тогава ще ускоря неговото заминаване. А вие?

— Временно ще бъда командирована — отговори тя и набръчка челото си. — Вече са готови данните, които трябва да прегледате. Ще ви разкажа накратко всичко, а и ще бъда офицер за свръзка.

Водата беше спокойна, неподвижно зелено огледало от хоризонт до хоризонт. Денят беше горещ. Яркожълтото слънце изсипваше лъчите си през малки позлатени облачета. Корабът стоеше неподвижно във водата и сребристосиният му метален корпус блестеше ослепително. Отворената му палуба бе истински остров на движение и действие сред океана на спокойствието. Мъже и жени, дребни като насекоми, работеха с драгите и рибарските мрежи. Големи щипци, пълни с кал и водни плевели, се показаха от водата и изсипаха съдържанието си на палубата. Отстрани бяха натрупани варели с вече почистени, огромни млечнобели мекотели.

Изведнъж сред работниците настъпи колебание. Без очевидна причина, хората започнаха да бягат. Други прекратиха работата си и

взеха тревожно да се оглеждат на всички страни. Металните щипци отново се потопиха. Още повече хора се разбягаха. Двама мъже се сблъскаха и паднаха на земята.

Тогава под кораба се появи първото пипало. То с извиване се издигаше все по-нагоре и по-нагоре. Там, където излизаше на повърхността, бе дебело колкото човешки торс, а в края си изтъняваше колкото китка. Пипалото беше бяло и покрито с белезникава слуз. По цялата му повърхност имаше яркорозови кръгове, големи колкото чиния, кръгове, които пулсираха и се гърчеха с неговото издигане. Краят на пипалото се разцепи и от него излязоха други, тъмни и тънки като змии. Те бързо започнаха да обгръщат кораба. Нещо се раздвижи от другата страна, зелената вода се раздели и оттам изникна второ пипало. След това трето и четвърто. Едно от тях се заплете в мрежата, друго в драгата и щипците. Всички хора бягаха, всички, които бяха успели да се спасят от пипалата. Едно от тях хвана жена с брадва в ръце. Тя я размахваше бясно, но гърбът ѝ рязко се изви и тялото ѝ изведнъж застина неподвижно. Пипалото я пусна, от порите му свободно бликна бяла слуз и то веднага хвана друга жертва.

Двадесет пипала вече бяха обхванали кораба, когато той рязко се наклони към десния си борд. Хората, които бяха оцелели досега, падаха във водата. Корабът се накланяше все повече и повече, сякаш някаква огромна ръка го натискаше и дърпаше надолу. Водата тръгна да го облива и да навлиза във вътрешността. Палубата започна да се разцепва.

Хевиланд Тъф спря апарата и остави последната сцена на големия видеоекран — зеленото море, яркото златисто слънце и обхванатия от бели пипала кораб.

— Това ли е първата атака? — попита той.

— И да, и не — отговори Кефира Кей. — Преди това един рибарски и два пътнически кораба на подводни криле мистериозно изчезнаха. Разследвахме случаите, ала не успяхме да открием причината. Но при този кораб по случайност там е бил и снимачен екип. Правели са филм за образователна програма. Заснели са повече, отколкото са предполагали.

— Наистина — каза Тъф.

— Снимали са от въздуха, от борда на малък планер. Вечерта, когато излъчиха репортажа, настъпи истинска паника. Тогава и ние,

пазителите започнахме да осъзнаваме цялата сериозност на проблема.

Хевиланд Тъф продължаваше да се взира в екрана. Издълженото му бяло лице оставаше безизразно. Черно-бяло котенце се изкатери по коленете му и загриза пръстите му.

— Прус, Глупост — смъмри го той и нежно сложи животното на пода.

— Увеличете някоя част от пипалата — предложи Кефира Кей.

Тъф мълчаливо изпълни указанието ѝ. Светна втори екран и на него се появи детайлно изображение на розово-бялото въже, обхванало кораба.

— Обърнете внимание на смукателните органи — посочи Пазител Кей. — Ето там, онези розови места.

— Третото от края е по-тъмно и изглежда, че има зъби — отбеляза Тъф.

— Да. Всичките имат. Външните части на тези вендузи са като твърди, месести челюсти. Залепнат ли за нещо, създават вакуум и практически не могат да бъдат откъснати. Но всяка вендуза едновременно е и уста. Във вътрешността на челюстите се отваря мека, розова преграда и оттам излизат зъбите. Тройна редица, назъбени и по-остри, отколкото можете да си представите. Сега покажете края на пипалото.

Тъф докосна командното табло и на трети екран се появиха тънките, подобни на змии израстъци.

— Очи — поясни Кефира Кей. — На края на всяко пипало. Така то не трябва да се лута напразно, а направо си избира жертва. Те виждат всичко, което правят.

— Удивително — поклати глава Хевиланд Тъф. — Какво, всъщност, лежи под водата? Кой е източникът на тези ужасяващи ръце?

— Разполагаме с няколко напречни сечения и фотографии на мъртви екземпляри, както и с няколко компютърни симулации. За съжаление животните, на които успяхме да направим дисекции, бяха тежко повредени. Главното тяло на това нещо е подобно на обърната надолу чаша. Като полунадут мехур, обграден от костен пръстен и мускули. Мехурът се пълни и изпразва с вода и това спомага съществуването да се издига и спуска на принципа на подводниците. Теглото му е относително малко, но притежава невероятна сила. То се

издига на повърхността, сграбчва нещо, напълва се с вода и започва да се потапя. Капацитетът на мехура е невероятен, а както можахте да се убедите, съществото е огромно. А и трябва да е такава, защото при нужда изхвърля вода през пипалата, набира скорост, хваща корабите и успява да ги потопи. Така че тези пипала са ръце, уста, очи и живи маркучи, всичко едновременно.

— Казахте също, че вашите хора не са срещали това създание, преди да започне да напада?

— Да, точно така. Братовчед на сегашното чудовище беше същество, наречено намориански боен кораб. Представляваше някаква кръстоска между медуза и октопод, с двадесет пипала. Много местни животински видове имат подобно устройство — плавателен мехур, мускулесто тяло и двадесет крака или пипала, разположени в кръг. Бойните кораби бяха хищници, подобно на това чудовище, но имаха чифт очи само на тялото, а не на всяко пипало. Крайниците им не можеха да функционират като маркучи, а и бяха много по-малки, не по-големи от човешки ръст. Те излизаха на повърхността около континенталните шелфове, най-често над леговищата на други същества, калните гърнета, там рибните ята бяха най-гъсти. Рибите редовно ставаха тяхна жертва, но и няколко невнимателни плувци намериха кървава и ужасяваща смърт в прегръдките им.

— Говорите в минало време — забеляза Тъф. — Мога ли да попитам какво стана с тях?

— Тези същества бяха истинска напаст. Ловните им зони бяха в плитчините, богати с риба, водорасли и морски плодове, над леговищата на калните гърнета, там, където гъмжеше от хамелеоновидни миди и цилиндрични фредита. Преди да започнем да прибираме реколтата, трябваше почти винаги да се отърваваме от бойните кораби. Така и правехме. Тук-там все още може да се срещне по някой, но вече са почти на изчезване.

— Разбирам — каза Хевиланд Тъф. — А това ужасяващо създание, тази жива подводница, тази напаст, която така ужасяващо унищожава корабите, има ли собствено име?

— Наричаме го намориански дреднаут — отговори Кефира Кей. — Когато се появи за първи път, ние го определихме като същество, населяващо големите морски дълбини, излязло сега по някаква причина на повърхността. Намор е населен едва от сто стандартни

години. Съвсем слабо сме изследвали големите дълбочини и имаме бледа представа за съществата, които може би живеят там. Но след като няколко кораба бяха атакувани и потопени, разбрахме, че трябва да се сражаваме с цяла армия дреднаути.

— Флота — поправи я Хевиланд Тъф.

— Както и да е — намръщи се Кефира Кей. — Разбрахме, че те са много повече, а не само един-единствен екземпляр. Теорията тогава се промени и решихме, че в морските дълбочини е имало някаква катастрофа, която е принудила тези същества да се издигнат нагоре.

— Изглежда, че не сте повярвали кой знае колко в тази теория.

— Никой не повярва в нея. Бързо беше отхвърлена. Дреднаутите не биха могли да издържат на налягането в тези дълбочини. Така че и досега не знаем откъде са дошли. — Тя направи гримаса. — Само знаем, че са тук.

— Наистина — каза Хевиланд Тъф. — Предполагам, че сте се сражавали е тях.

— Разбира се. Започнахме да се борим, но още от самото начало знаехме, че ще загубим. Намор е млада планета и няма нито населението, нито възможностите да доведе подобна битка до успешен край. Три милиона жители живеят на седемнадесет хиляди малки острова, разпръснати из океана. Един милион други обитават Нова Атлантида, нашият единствен континент. Повечето от хората ни са с рибарски поминък или са морски фермери. Когато започна всичко, ние, пазителите бяхме едва петдесет хиляди. Нашият съюз е съставен от потомците на корабните екипажи, които са докарали колонистите от Стар Посейдон и Водолей. Ние винаги сме защитавали хората, но преди идването на тези чудовища, задачата ни беше прекалено лесна. Планетата беше мирна и със съвсем малко конфликти. Имаше някакви етнически противоречия между посејдонци и водолейци, но всичко приключи благополучно. Пазителите осигуряват планетарната защита със „Слънчево острие“ и два други подобни кораба, но основната работа включва защита от наводнения, пожари и катастрофи, полицейски функции и други такива. Имаме около сто въоръжени патрулни катера на подводни криле, които използваме за ескорт и дежурства, но те не могат да се справят с тези чудовища. Съвсем скоро стана ясно, че имаме повече дреднаути.

— Предполагам, че патрулните катери не могат да се размножават, за разлика от дреднаутите — пошегува се Хевиланд Тъф. Глупост и Съмнение се боричкаха в скута му.

— Да, това е очевидно, но ние все пак опитахме. Когато ги откривахме в дълбочините, хвърляхме подводни бомби. Излезеха ли на повърхността, обстрелвахме ги с торпеда. Убихме стотици, но на тяхно място дойдоха стотици нови, а всеки катер, който загубвахме, бе незаменим. Намор няма и необходимата техническа база. В по-добрите дни внасяхме всичко необходимо от Бразилурн и Вейл Арийн. Хората ни вярват в обикновения живот. Планетата не може да поддържа тежка индустрия. Бедна е на цветни метали и подземни горива.

— Колко точно патрулни катера са ви останали? — попита Тъф.

— Около трийсет. Вече не се осмеляваме да ги използваме. Година след първата атака на дреднаутите, те вече контролираха нашите морета. Всички големи рибарски кораби бяха потопени, стотици морски ферми — изоставени и унищожени, половината рибари загинаха, а другите страхливо не смееха да напуснат пристанищата. Никой не дръзнаше да прекоси моретата на Намор.

— Островите ви са останали изолирани един от друг.

— Не съвсем — отговори Кефира Кей. — Пазителите разполагаха с двайсет въоръжени планера и имаше още сто обикновени планера и въздушни коли в частни ръце. Реквизирахме и тях и ги въоръжихме. Имахме и наши въздушни кораби. Всички летателни апарати са много трудни за поддържане тук. Части не се произвеждат, само се внасят, а квалифицираните техници са много малко. По-голямата част от въздушния трафик, преди да започнат неприятностите, се поемаше от въздухоплателни кораби — огромни, тромави съдове със слънчеви батерии и изпълнени с хелий. Имахме значителен брой от тях, около хиляда. Те поеха снабдяването с провизии на по-малките острови, които бяха застрашени от глад. Други въздухоплателни кораби, заедно с нашите планери, водеха битката с чудовищата. Изсипахме химикали, отрови, експлозиви и унищожихме хиляди от тях, въпреки че тези полети ни струваха ужасно много. Дреднаутите обитаваха най-добрите риболовни райони, където бяха леговищата на калните гърнета, така че бяхме принудени да взривяваме и тровим местата, които ни бяха най-необходими. Но нямахме никакъв избор. Дойде един период, когато си мислехме, че

печелим битката. Няколко рибарски лодки, ескортирани от планер, излязоха и се върнаха благополучно от морето.

— Очевидно това не е бил крайният резултат от вашия конфликт — каза Хевиланд Тъф. — В противен случай нямаше да стоим тук и да говорим на тази тема. — Съмнение звучно удари Глупост по главата и малкото котенце падна на земята. Тъф се наведе и го вдигна. — Ето — подаде го той на Кефира Кей, — подръжете го, ако обичате. Тяхната малка война отвлича вниманието ми от вашата по-голяма.

— О, да... разбира се. — Пазител Кей колебливо взе малкото черно котенце и то се събра в ръката ѝ. — Какво е това?

— Котка — отговори Тъф. — Ако продължавате да я държите като развален плод, ще падне от ръката ви. Моля, сложете я в скута си. Гарантирам, че е напълно безвредна.

Кефира Кей неуверено постави котето на коленете си. Глупост измъюка, залитна и за да не падне на пода, заби нокти в зелената ѝ униформа.

— Ох — възкликна тя. — Има шипове.

— Нокти — поправи я Тъф. — Малки и безобидни.

— Не са отровни, нали?

— Не, не мисля. Погалете я по гърба. Това ще я направи по-спокойна.

Кефира Кей несигурно докосна главата на животното.

— Казах да я погалите, а не да я потупвате.

Пазител Кей започна да гали котката. Глупост замърка. Жената веднага спря и ужасено вдигна очи.

— Тя трепери! Издава звуци.

— Подобна реакция се смята за благоприятна — увери я Тъф. — А сега моля да продължите с вашите обяснения.

— Разбира се — отговори Кей. Тя внимателно нагласи Глупост в коленете си. — Нека преминем към следващия материал.

Тъф изтри от екрана потъващия кораб и детайлите от устройството на дреднаута. Появи се друга сцена — студен и ветровит зимен ден. Водата беше тъмна и развълнувана, изпъстрена с белезникава пяна. В разбушуваното море плуваше дреднаут. Пипалата му се бяха разгърнали около него и той приличаше на огромно разцъфнало цвете, носещо се по вълните. То ги издигна нагоре, сякаш се опитваше да хване камерата, но тя оставаше прекалено високо.

Намираха се в гондолата на огромен, сребрист въздухоплатателен кораб. Камерата гледаше надолу през прозрачна наблюдателна платформа. Зрителната точка се измени и показва други два подобни съда. Намираха се в конвой и бавно и с безразличие се носеха над разбушувалата се вода.

— „Духът на Водолей“, „Лилия Д.“ и „Небесна сянка“ — уточни Кефира Кей. — Пътували са на спасителна мисия до малка островна група, там хората вече са били засегнати от глада. Щели са да превозят оцелелите до Нова Атлантида. — Гласът ѝ беше мрачен. — Този запис е направен от журналисти, които са били на „Небесна сянка“, единственият оцелял кораб. Гледайте.

Корабите продължаваха бавно, невъзмутимо и тихо да се носят над зеленикавото море. И тогава там, където бе преминал първият кораб „Духът на Водолей“, във водата се забеляза раздвижване. Някакво голямо животно образуваше водовъртежи и пяна, но то не беше дреднаут. Беше черно, а не белезникаво. Водата потъмня и в нея се появи черно, сякаш абаносово туловище. То изникна от дълбините като малък остров, огромно, с черна кожа, обградено от двадесет дълги пипала. Ставаше все по-голямо и по-голямо, като същевременно се издигаше от водата. Най-накрая напълно изскочи от морето. Пипалата му се разпериха и то започна да се издига във въздуха. Чудовището беше почти толкова голямо, колкото „Духът на Водолей“, който се движеше срещу него. Те се срещнаха като два гигантски левиатана. Черните пипала стегнаха в смъртоносна прегръдка сребристосиния дирижабъл. Тъф гледаше как външната обвивка на кораба започва да се разцепва, как резервоарите за хелий се мачкат и пукат. „Духът на Водолей“ се извиваше и бореше като живо същество, сбръчкваше се от смазващата черна прегръдка на своя любовник. Когато всичко свърши, съществото пусна останките в морето.

Тъф стопира изображението и дълго гледа малките фигурки, падащи от пробитата гондола.

— Друго такова същество хвана „Лилия Д.“ на път за вкъщи — каза Кефира Кей. — Само „Небесна сянка“ се завърна, за да предаде тази история, но и той беше разбит при следващия си полет. Повече от хиляда кораба и дванайсет планера бяха унищожени през първата седмица, когато се появиха огнените балони.

— Огнените балони ли? — попита Тъф. Той галеше Съмнение, която лежеше на контролното табло. — Не мисля, че видях огън.

— Получиха името си след като унищожихме първото от тези проклети същества. Един пазител го улучи с експлозив и то се взриви като бомба. После падна и доизгоря в морето. Те са силно запалителни. Един изстрел с лазер и се превръщат в огнена клада.

— Водород — заключи Хевиланд Тъф.

— Точно така — потвърди пазител Кей. — Никога не сме успявали да вземем в плен такова същество, събираме само парченца, след като го унищожим. Тези чудовища имат вътрешен генератор на електричество. Поемат водата и в организма им се осъществява сложна биологична електролиза. Кислородът се изпуска под налягане във водата или във въздуха и им служи за придвижване. Природен реактивен двигател, така да се каже. Водородът от своя страна ги издува като балони и им помага да се издигат нагоре. Когато искат да се върнат във водата, отгоре се отваря нещо като клапа. Ето там — тя показва на изображението. — Водородът излиза и те падат обратно в морето. Външната им покривка е кожа, но с изключителна здравина. Придвижват се бавно и са много умни. Атакуват не само от водата, но се крият и в облаците, в очакване нещо да прелети край тях. За наше съжаление, скоро разбрахме, че те се размножават също толкова бързо, колкото и дреднаутите.

— Много интригуващо — каза Хевиланд Тъф. — Мога ли да се осмеля да предположа, че след появяването на тези огнени балони, вие освен моретата, сте загубили и небето?

— Повече или по-малко, да — призна Кефира Кей. — Нашите въздухоплатателни кораби са прекалено бавни, за да рискуваме. Опитахме да се справим с тях като организирахме големи конвои, ескортирани от планери на пазителите. Но дори и това се провали. Сутринта на Огнената зора... аз бях там. Командвах тежковъоръжен планер с девет оръдия... беше ужасно...

— Продължете — окуражи я Тъф.

— Огнената зора — повтори замислено тя. — Ние бяхме... беше голям конвой. Трийсет дирижабъла, охранявани от дванайсет планера. Предстоеше ни дълго пътуване, от Нова Атлантида до Счупена ръка — един от най-големите ни архипелази. На втория ден, точно когато изгряваше слънцето и небето ставаше червено, морето под нас...

закипя. Като тенджерата супа, поставена на силен огън. Тогава се появиха те, изпускащи кислород и вода. Хиляди, Тъф, хиляди. Водата се пенеше бясно, от нея продължаваха да се издигат нови и нови черни сенки. Докъдето стигаше погледа, до самия хоризонт, всичко почерня. Атакувахме ги с лазери, експлозивни капсули, с всичко, което имахме. Сякаш цялото небе гореше. Въздухът беше наситен с техния водород и кислород. Наричаме този ден Огнената зора. Беше ужасно. Писъци навсякъде, горящи балони, разбити кораби и летящи във въздуха овъглени човешки тела. Отдолу в морето чакаха дреднаутите. Всеки, който паднеше жив, го очакваше ужасяваща смърт в техните огромни пипала. Само четири планера успяха да се спасят. Всички големи кораби бяха загубени. Всички до един.

— Много тъжна приказка — поклати глава Тъф.

Кефира Кей гледеше напред със замъглен поглед. Тя галеше разсеяно Глупост, устните ѝ бяха силно стиснати, а очите ѝ — впити в екрана, на който се виждаха останките от „Духът на Водолей“.

— Оттогава животът е един вечно продължаващ кошмар. Загубихме моретата. Три четвърти от населението на Намор е обречено на глад и мизерия. Само на Нова Атлантида все още имаме достатъчно храна, защото тук е единствената обработваема земя. Ние, пазителите продължаваме да се борим. „Слънчево острие“ и другите два наши космически кораба също са включени в операции. Те бомбардират, изсипват отрова и евакуират хора от по-малките острови. С въздушните коли и по-бързите планери поддържахме нередовни контакти с най-външните острови. Разбира се, имаме и постоянна радиовръзка. Но въпреки всичко, едва успяваме да се справим. През последната година повече от двадесет острова замлъкнаха завинаги. Изпратихме патрули, които да разследват тези случаи. Когато се завърнаха, те докладваха едно и също нещо. Разрушени до основи жилищни сгради и безброй трупове, разлагащи се на слънцето. С тях пирували водните драскачи и пълзящите личинки. Но на един остров открили нещо друго, още по-ужасяващо. Този остров се казва Морска звезда. Почти четирийсет хиляди души живееха там, имаше и търговски космодрум, преди един ден връзката с него да се загуби. Преминете към следващия материал, Тъф.

Тъф натисна няколко светещи бутона на командното табло. Върху индиговосиния пясък лежеше мъртво същество. Това не беше

видеофилм и двамата можеха внимателно да го разгледат. Около него, в зависимост от близостта бяха разхвърляни човешки трупове. Съществуващото имаше форма на обърната чаша и бе с размери на къща. Кожата му, покрита с дълбоки рани, от които течеше гной, беше сиво-зелена. Разперено на пясъка, животното приличаше на велосипедно колело. Неговите спици бяха десет зелени израстъка, завършващи с розовобели уста и редуващи се с тях десет твърди черни крайника.

— Крака — каза горчиво Кефира Кей. — То е вървяло, преди да го убият, Тъф. Открихме само този екземпляр, но той ни беше достатъчен. Разбрахме защо нашите острови замлъкват. Те излизат от морето. Големи и малки, излизат като паяци, вървят на крайниците си, а с другите десет пипала улавят хора. Отгоре на тялото си имат раковина, която е дебела и много здрава. Експлозивна капсула или лазерен лъч не може да ги убие. Сега вярвам, че разбираш всичко. Започна от морето, след това и въздуха, а сега и земята. Земята! Те изскачат от дълбините, като някакъв ужасен прилив. Още два острова бяха атакувани през последните две седмици. Те искат да ни изтрият от лицето на тази планета. Без съмнение някои от нас ще оцелеят на Нова Атлантида, където има по-високи планини, но това ще е кратък и жесток живот. Докато Намор не хвърли някакво ново чудовище срещу нас и не ни унищожи напълно. — Гласът ѝ вече беше близо до истерията.

Хевиланд Тъф изключи командното табло и всички монитори угаснаха.

— Успокойте се, пазител Кей — обърна се той към нея. — Вашите страхове са разбираеми, но са неоправдани. Разбирам тежкото ви положение още по-добре. Трагично е, наистина, но не и безнадеждно.

— Вие все още мислите, че ще успеете да ни помогнете? — попита учудено тя. — И то сам? Вие и този кораб? О, не, не искам да ви обезкуража. Бихме се хванали и за сламка. Но...

— Но не ми вярвате — довърши Тъф и тихо въздъхна. — Съмнение — каза той на малкото котенце, което се гушеше в ръцете му, — името ти наистина е подходящо. — Той обърна погледа си към Кефира Кей. — Аз съм милостив човек, а вие сте изживели много трудности, така че няма да обърна внимание на начина, по който подценявате мен и моите способности. А сега, ако ме извините, чака

ме работа. Вашите хора, по-точно Наморианският институт по екология, ми е изпратил достатъчни и подробни данни за всички тези същества. Жизненоважно е да ги прегледам отново, за да вникна по-добре в ситуацията. Благодаря ви за вашия брифинг.

Кефира Кей се намръщи, вдигна Глупост от коленете си и внимателно я сложи на пода.

— Много добре. Кога мислите, че ще бъдете готов?

— Не мога да отговоря с точност на този въпрос — каза Тъф. — Първо трябва да направя няколко компютърни симулации. След това, не знам. Може би седмица. Или месец. А може и повече.

— Ако отнеме малко повече, ще имате проблеми с получаването на вашите два милиона — отрязва Кей. — Всички ще бъдем мъртви.

— Наистина — каза Тъф. — Ще направя всичко възможно такъв сценарий да бъде избягнат. А сега, ако позволите, ще пристъпя към работа. Ще говорим отново на вечеря. Ще сервирам задушени зеленчуци по ариански, а също ордьоври от торитски огнени гъби, за да възбудим апетита си.

Кей въздъхна тежко.

— Пак ли гъби? — оплака се тя. — За закуска имахме препечени гъбки в сметанов сос, а за обяд — пържени гъби и пиперки.

— Обожавам гъбите — сподели Хевиланд Тъф.

— Дотегна ми от гъби — отвърна Кефира Кей. Глупост се отърка в краката ѝ и тя се намръщи. — Може ли да предложи да вечеряме с нещо месно? Или с морска храна? От години не съм яла кално гърне. Мечтая си за това. Отваряш горната му част, слагаш малко масло и разбъркваш мекото месо... можете да си представите колко е вкусно. Или саблеперка? М-м, убивам за порция саблеперка с гарнитура от водорасли.

Хевиланд Тъф я погледна строго.

— Тук не се консумират животни — заяви той и излезе с достойнство.

Малко по-късно Кефира Кей също излезе от стаята, следвана по петите от Глупост.

— Подходящо — мърмореше си Тъф, вървейки по коридора. — Наистина.

След четири дни и много порции гъби, Кефира Кей започна да притеснява Тъф, очаквайки резултати.

— Какво правиш? — настоя тя по време на вечерята. — Кога най-после ще започнеш да действаш? Всеки ден се усамотяваш, а положението на Намор става все по-тежко. Говорих преди час с лорд пазител Харван, докато ти си играеше с компютрите. Малък Водолей и Танцуващи сестри са били опустошени, а ти само седиш и се пипкаш.

— Пипкам? — повтори Хевиланд Тъф. — Пазител, аз не се пипкам. Никога не съм го правил, не смятам да започна да го правя и сега. Аз работя. Има огромно количество информация, която трябва да усвоя.

Кефира Кей изсумтя.

— Огромно количество гъби, които трябва да усвоиш, нали това искаше да кажеш? — Тя се изправи и махна Глупост от скута си. Двете бързо бяха станали неразделни приятелки. — Дванайсет хиляди души живееха на Малък Водолей, а почти толкова и на Танцуващи сестри. Мисли за това, докато храносмилаш, Тъф. — Кей се обърна рязко и излезе от столовата.

— Наистина — каза Тъф. Той отново насочи вниманието си към пая със сладки цветя.

Измина седмица, преди да се спречат отново.

— Е? — настоя тя и му препречи пътя в коридора. Тъф с достойнство се беше запътил към компютърната зала.

— Е — повтори той, — добър ден, пазител Кей.

— Денят изобщо не е добър — отрязва раздражено Кефира Кей. — Току-що говорих с контролния център. Остров Изгрев е бил прегазен. Унищожен, Тъф. Загубили сме дванайсет планера, а и всички кораби, които са били в пристанището. Какво ще кажеш за това?

— Изключителна трагедия — отговори Тъф. — Опечален съм.

— Кога най-после ще бъдеш готов?

Тъф сви рамене.

— Не бих могъл да отговоря. Задачата, която ми възложихте, изобщо не е лесна. Проблемът е много комплициран. Комплициран. Да, наистина, много точна дума. Бих казал, дори мистериозен. Уверявам ви, че тежкото положение на Намор изцяло е ангажирало моето съчувствие, но все пак проблемът ангажира по идентичен начин и моя интелект.

— За теб това не е нищо повече, нали, Тъф?! Само проблем?

Хевиланд Тъф се намръщи леко и скръсти ръце, преди да ги отпусне върху издутия си корем.

— Да, проблем, наистина.

— Не! — отсече Кефира Кей. — Не е само проблем. Това не е игра, Тъф. Долу всеки ден умират живи хора. Умират, защото пазителите не се оплащат за доверието им, а и защото ти не правиш нищо. Нищо!

— Успокойте се, пазител. Имате моите уверения, че непрекъснато работя единствено във ваша полза. Трябва да вземете предвид, че моята задача не е толкова проста като вашата. Много добре и лесно е да се пускат бомби върху дреднаутите или запалителни капсули срещу огнените балони и да се наблюдават как горят. Екологичното инженерство изисква много повече усилия, пазител. Аз изучавам сведенията, предоставени ми от вашите лидери, океански биолози и историци. Разсъждавам и изучавам. Опитвам се да подхожда по разнообразни начини и изпробвам след това всичко чрез компютърни симулации. Рано или късно ще намеря отговора, който така нетърпеливо очаквате.

— Рано — каза твърдо Кефира Кей. — Намор очаква резултати и аз съм съгласна с тях. Съветът на пазителите е нетърпелив. Рано, Тъф, не късно. Предупреждавам те! — Тя се отдръпна настрана и го остави да мине.

През следващата седмица и половина Кефира Кей избягваше Тъф, доколкото това бе възможно. Тя пропускаше вечерите и му се мръщеше всеки път, когато го срещнеше. Всеки ден прекарваше по дълги часове в комуникационната зала. Говореше със своите началници и научаваше последните новини. Всички новини бяха лоши.

Най-сетне чашата преля. С пребледняло лице и бясна от яд, тя закрачи по коридора към полутъмната зала, която Тъф наричаше „военна стая“. Откри го седнал зад редица от компютърни монитори. В осветения правоъгълник на един от тях червени и сини точки взаимно се преследваха.

— Тъф! — изрева Кефира Кей. Той се обърна назад и отблъсна Неблагодарност от коленете си. — Съветът на пазителите ми издаде пряка заповед.

— Навярно сте щастлива — каза Тъф. — Зная, че прекараните напоследък седмици бездействие не ви се отразиха добре.

— Съветът иска незабавно да пристъпиш към действие, Тъф. Незабавно! Днес! Разбираш ли?

Тъф склочи ръце под брадичката си.

— Трябва ли да толерирам не само враждебност и нетърпение, но и да злословите срещу моята интелигентност? Мога да ви уверя, че напълно разбирам нуждите на вашия Съвет на пазителите. Това, което не разбирам, е любопитната и своенравна природа на Намор. Докато не съм сигурен, че имам логично обяснение за нейното поведение, не мога да предприема нищо.

— Не, ти ще действаш! — заяви Кефира Кей. В ръката ѝ изникна лазерен пистолет, а секунда по-късно той се насочи към издутия корем на Тъф. — Ще направиш нещо, още сега!

Хевиланд Тъф не реагира.

— Насилие — меко отбеляза той. — Може би, преди да прогорите дупка в мен и да обречете себе си и цялата планета, ще ми дадете възможност да обясня.

— Давай — нареди Кей. — Ще те изслушам. Но бъди кратък.

— Отлично — отвърна Хевиланд Тъф. — Пазител, тук на Намор се случва нещо много странно.

— Значи си забелязал — сръза го саркастично Кефира Кей. Лазерът продължаваше да е насочен към Тъф.

— Наистина. Вие сте нападнати от истинско нашествие от същества, които може колективно да наречем морски чудовища. Три нови животински вида са се появили през последните шест стандартни години. Всеки един от тях е нов и напълно непознат. Това събитие ме изненадва по невероятен начин. Вашите хора са се заселили на Намор преди сто години, но едва сега са се натъкнали на тези неща, които наричате дреднаути, огнени балони и пешеходци. Положението изглежда почти такова, като че ли някакъв ужасен аналог на моя „Ноев ковчег“ води биологична война срещу вас, но от друга страна е очевидно, че това не е така. Нови или стари, тези чудовища са продукт на Намор, не са дошли от космоса, а са творения на местната еволюция. Техните близки роднини населяват вашите морета — калните гърнета, цилиндричните фредита, мекотелните танцьори и бойните кораби. Така. Докъде ни отвежда това?

— Не знам — призна Кефира Кей.

— Аз също — каза Тъф. — Обмислете и следното. Тези морски чудовища се размножават изключително бързо. Моретата, въздухът и сега земята гъмжи от тях. Те убиват. Но не и себе си, а явно, че нямат и естествени врагове. Жестоката битка за оцеляване, която е характерна за всички екосистеми, при тях не съществува. Внимателно и с голям интерес прегледах материалите, осигурени ми от вашите учени. Най-удивителният факт за тези морски чудовища е, че всички наблюдатели са виждали единствено възрастни екземпляри. Огромни дреднаути цепят моретата и потапят цели кораби, чудовищни огнени балони кръжат из небесата. Къде, ако мога да попитам, са малките дреднаути, къде са бебетата-балони? Къде, наистина?

— В големите морски дълбини — предположи Кефира Кей.

— Може би, пазител, може би. Но не можете да сте сигурна, нито пък аз. Тези чудовища действително са ужасяващи, но не са най-страшните, които съм виждал. На други планети съм срещал и значително по-жестоки и кръвожадни хищници, но те не са в толкова голямо количество. Защо? Ах, да. Защото малките, яйцата или новоизлюпените същества съвсем не са толкова страшни, колкото своите родители. Повечето от тях умират, преди да достигнат ужасяващата си зрелост. Но това изглежда, че не се случва на Намор. Изобщо не се случва. Мисля, че ще са ми необходими още време и усилия, докато разреша гатанката на вашите обременени морета.

Кефира Кей напрани гримаса.

— А през това време ние да умираме, така ли? Ние умираме, а теб не те е грижа.

— Протестирам! — започна Тъф.

— Тишина! — извика тя и размаха лазера пред носа му. — Сега говоря аз, ти вече си изнесе речта. Днес загубихме връзка и с архипелага Счупена ръка. Четирийсет и три острова, Тъф. Страхувам се да мисля колко хора са живеели там. Всички са загинали само за един ден. Няколко откъслечни думи по радиото, истерични писъци и след това — мълчание. А ти по цял ден стоиш зад компютъра и говориш за гатанки. Дотук, Тъф, край! Веднага трябва да предприемеш нещо. Настоявам да го направиш. Ако и това не помогне, ще трябва да те заплашвам. По-късно ще обсъждаме въпроси от рода на „как“ и „защо“. Сега бързо трябва да ги убием, без да губим излишно време.

— Някога — каза Хевиланд Тъф — имало една идилична планета с един-единствен недостатък — насекомо с размерите на прашилка. То било съвсем безобидно създание, но се срещало навсякъде. Хранело се с микроскопичните спори на вид плаваща плесен. Хората на тази планета мразели насекомото, защото понякога имало цели облаци от него, които закривали слънцето. Когато гражданите излизали навън, насекомите кацали по тях и ги покривали с жив килим. Някакъв си, наричащ себе си екологичен инженер, предложил да разреши проблема им. От далечен друг свят той донесъл друго, по-голямо насекомо, което да се храни с живите пращинки. Тази схема наистина проработила. Чуждите насекоми се размножавали и размножавали и тъй като нямали врагове в тази екосистема, те напълно унищожили местните вредители. Това било голям триумф. Но съвсем неочаквано възникнали и странични ефекти. Чуждоземните насекоми, след като унищожили пращинките, се прехвърлили на друг животински вид. Всички местни насекоми станали рядкост. Планетният птичи свят също пострадал жестоко, защото загубил храната си и не можел да храносмила чуждоземните бръмбари. Растенията вече не били добре опрашвани и започнали да съхнат. Цели гори и джунгли били унищожени. Спорите на плаващата плесен, които по-рано били храна на живите пращинки, вече нямали естествени врагове. Плесента се разпростряла навсякъде — по сгради, житни култури и дори живи същества. Цялата екосистема вече била изкривена. Днес, ако посетите тази планета, ще откриете, че тя е мъртва. Цялата ѝ повърхност е покрита от плаващата плесен. Такива са плодовете на прибързаните действия и недостатъчните знания. Винаги има големи рискове, когато някой прави нещо без да го разбира.

— Но понякога и бездействието води до катастрофа — настоя упорито Кефира Кей. — Не, Тъф, няма да стане. Ти можеш да разказваш страшни приказки, но ние сме отчаяни хора. Пазителите ще приемат всички възможни рискове. Вече получих преки заповеди. Ако не направиш това, което ти казвам, ще използвам лазера.

Хевиланд Тъф скръсти ръце.

— Ако наистина използвате оръжието си, това ще е много глупаво. Без съмнение ще се научите да управлявате „Ноев ковчег“. Но за това е нужно време. Задачата може да ви отнеме години, с които, както вие казахте, не разполагате. Аз ще продължа да работя във ваша

полза. Ще простя грубото поведение и заплахите ви и ще действам, когато сам сметна за необходимо. Аз съм екологичен инженер и имам свой собствен професионален кодекс. Трябва да посоча също, че без моите услуги, вие нямате почти никаква надежда. Никаква. Така че, след като знаете това, а и аз също го знам, нека си спестим развитието на тази драма. Вие няма да използвате лазера.

За момент лицето на Кефира Кей изглеждаше обхванато от паника.

— Ти, ти... — запъна се объркано тя и вдигна малко оръжието си. После погледът ѝ отново се втвърди. — Грещиш, Тъф. Ще го използвам.

Хевиланд Тъф не каза нищо.

— Не върху теб. Върху твоите котки. Ако не предприемеш никакви действия, всеки ден ще убивам по една. — Китката ѝ се изви леко и лазерът вече не сочеше корема на Тъф, а малкото телце на Неблагодарност, която гонеше сенките из стаята. — Ще започна от тази — заяви пазител Кей. — Броя до три.

Лицето на Тъф не изразяваше никакви емоции.

— Едно — започна Кефира Кей.

Тъф не се помръдна.

— Две.

Тъф се намръщи и широкото му бяло чело се разцепи от бръчки.

— Три — провлечено завърши Кефира Кей.

— Не! — намеси се бързо Тъф. — Не стреляйте. Ще направя това, за което настоявате. Започвам клониране след час.

Пазител Кей прибра пистолета в кобура си.

Така Хевиланд Тъф неохотно започна да води война. През първия ден той се затвори във военната си стая пред голямото командно табло. Мълчалив и със свити устни следеше скали, натискаше светещи бутони и фантомни холографски ключове. Някъде в дълбините на „Ноев ковчег“, в празните цистерни, наредени в най-дългия коридор, се сливаха и бълбукаха мътни течности с различни цветове и сенки. Автоматични ръце с деликатност на микрохирург извличаха клетъчни екземпляри от библиотеката. Тъф не виждаше тези неща. Той остана на своя пост и задействаше процес след процес. На

втория ден прави същото. На третия ден излезе и закрачи по километричния коридор, за да види как растат неговите създания — неопределени форми, които слабо помръдваха в прозрачните течности на контейнерите. Някои цистерни бяха големи колкото самата площадка за кацане, а други — малки като човешки нокът. Хевиланд Тъф се спираше при всяка, изучаваше циферблатите и уредите и понякога правеше малки корекции. До края на деня бе изминал едва половината разстояние на дългия, ехтящ тунел.

На четвъртия ден приключи обиколката си. На петия включи в работа хронодъгата.

— Времето е неин роб — обясни той на Кефира Кей, когато тя го попита. — Може да го забързва или забавя. В нашия случай трябва да го забързаме, за да могат войниците ни по-бързо, отколкото в природата да достигнат зрелост.

На шестия ден Тъф беше на площадката за кацане и приспособяваше две от совалките за превоз на съществата, които сътворяваше. На седмия ден, когато седнаха да закусват, той каза:

— Пазител Кей, готови сме да започваме.

— Толкова скоро! — възкликна тя.

— Не всички мои зверове са достигнали зрелостта си, но така и трябва да бъде. Някои са чудовищно големи и е добре да бъдат транспортирани, преди да са достигнали максималните си размери. Клонирането, разбира се, ще продължи. Трябва да имаме определен брой наши същества, така че да бъдат жизнеспособни. Все пак вече се намираме във фаза, в която можем да засаждаме моретата на Намор.

— Каква ще бъде стратегията ти? — попита Кефира Кей.

Хевиланд Тъф избута чинията си и сви устни.

— Тази стратегия, пазител, е прибързана и необмислена. Основава се на непълни и недостатъчни знания. Не поемам никаква отговорност за нейния неуспех или провал. Само вашите жестоки заплахи ме накараха да действам толкова необмислено и прибързано.

— Въпреки това — настоя пазител Кей. — Какво правиш?

Тъф скръсти ръце над корема си.

— Биологичните оръжия, както и другите видове въоръжение, идват в различни форми и размери. Най-добрият начин да се убие враг-човек е да се пробие с лазер дупка в челото му. Ако говорим с биологични термини, това трябва да е някакъв естествен враг или

хищник, а може и определена зараза или вредител. Поради липса на време, нямах възможност да стигна до по-икономично и по-практично решение. Има и други подходи, но те не са особено успешни. Мога да заразя моретата с болести, които несъмнено ще изтребят дреднаутите, огнените балони и пешеходците. За това има няколко кандидата. Но вашите морски чудовища са близки роднини с други невинни същества, които също ще пострадат. По мои изчисления, три четвърти от океанския живот на Намор ще бъде уязвим за подобна атака. Като алтернатива, имам на разположение изключително бързо размножаващи се плесени и микроскопични животни, които могат да пренаселят моретата и да изтребят всички техни обитатели. Този избор също не ни върши работа. Той веднага ще превърне Намор в неподходяща за човешки живот планета. За да направя аналогия с това, което казах преди малко, ще ви кажа, че е все едно, ако искаш да убиеш един човек, да хвърлиш термоядрена бомба върху цял град. Така тези методи отпаднаха и се спрях на стратегия, която бих нарекъл „заблуден куршум“. Ще представя много нови за наморската екология животински видове, с надеждата, че някои от тях ще се окажат естествени врагове, способни да унищожат вашите морски чудовища. Някои от моите войници са смъртоносни зверове, страшни, ужасни и способни да ловуват дори вашите дреднаути. Други са малки, движещи се на ята ловци, които се размножават изключително бързо. Има и още по-малки и от тях. Надявам се те да открият вашите чудовища в техните яйца или зародиши, така че броят им значително да намалее. Както виждате, обмислил съм много стратегии. Слагам на масата всичките си козове, вместо да играя една-единствена карта. След вашият горчив ултиматум не ми оставаше избор. — Тъф кимна към нея. — Надявам се, че сте доволна, пазител Кей.

Тя се намръщи, но не каза нищо.

— В такъв случай, ако вече сте привършили сладката си гъбена попара — продължи Тъф, — можем да започнем. Не искам да мислите, че през това време само съм си влачил краката. Предполагам, че сте трениран пилот?

— Да — отрязва Кефира Кей.

— Отлично! — възкликна Тъф. — Ще ви инструктирам за някои особености на моите совалкови кораби. До този час, те трябва вече да са напълно готови за първите ни полети. Ще направим обиколка на

цялата планета и ще пуснем товарите, които носим, в най-бедствените райони. Аз ще управлявам „Базилиск“ и ще летя в северната полусфера, а вие ще вземете „Мантиторка“ и ще летите на юг. Ако този план е приемлив, да тръгваме по маршрутите, които съм планирал.

Хевиланд Тъф с достойнство се надигна от масата.

През следващите двадесет дни Хевиланд Тъф и Кефира Кей засяваха моретата и пресякоха надлъж и нашир опасните небеса на Намор. Пазител Кей изпълняваше полетите си с истински възторг и въодушевление. Чувстваше се отлично, че вече не бездейства, а е в акция. Душата ѝ отново се изпълваше с надежда. Дреднаутите, огнените балони и пешеходците сега щяха да имат собствени кошмари — кошмари от петдесет разпръснати из вселената светове.

От Стар Посейдон идваха вампирските змиорки, неситата и плуващите преплетени възли на плевела-паяжина — прозрачни, остри като бръснач и смъртоносни.

От Водолей Тъф клонира черни опустошители, светкавични яркочервени опустошители, отровни пухтящи тюленчета и хищната, миризлива женска отрова.

От Света на Джеймисън цистерните свикаха пясъчните дракони, водните призраци и няколко вида яркочервени големи и малки водни змии.

От старата Земя клетъчната библиотека осигури големи бели акули, баракуди, гигантски сепии и полуразумни косатки.

Те посяха моретата на Намор с чудовищни сиви кракълни^[1] от Лисадор, по-малки сини кракълни от Енси, водно-пихтиести колонии от Ноборн, дарониански плющящи предачи и кръвосмучеща дантела от Кетъдей. Тъф и Кефира Кей освободиха плувци с големината на рибата-крепост от Дем Тълиън, кита-присмехулник от Гъливер и гхрин'да от Хруун-2 или с дребните размери на пляскащите пришкоперки от Авалон, паразитиращите каесни от Ананда и смъртоносните гнездещи, яйцеснасящи деирдрански водни оси. За да се справят с летящите огнени балони, пуснаха в небесата цяла армия летци: камшикоопашати манти, яркочервени летящи бръсначи, ята от презрения, земноводни ревачи и ужасяващо бледосиньо нещо — напълно безтегловно полурастение, полуживотно, — което се носеше с

течението на вятъра и се криеше из облаците като жива, вечно гладна паяжина. Тъф го наричаше плевела-който-плаче-и-нашепва и препоръча на пазител Кей да не прелита през облаците.

Растения, животни и неща, хищници и паразити, същества, черни като нощта или светли като обедно слънце, яркообагрени или напълно безцветни. Неща, странни и невероятни, красиви или грозни и отвратителни, дори да се погледнат. Всички те идваха от светове, чиито имена бяха незабравимо вписани в човешката история или съвсем рядко се чуваше нещо за тях. Ден след ден „Базилиск“ и „Мантикора“ проблясваха като метални черни стрели над моретата на Намор. Прекалено бързи, за да бъдат атакувани от огнените балони, те изсипваха неуморно и безнаказано смъртоносните си живи оръжия.

След края на всеки ден се връщаха на „Ноев ковчег“. Хевиланд Тъф се усамотяваше с една или повече от своите котки, а Кефира Кей и Глупост отиваха в комуникационната зала, за да слушат новините от планетата.

— Пазител Смит докладва: В Оранжев пролив се наблюдава странно същество. Няма и следа от дреднаут.

— Близо до Батърн е забелязан дреднаут, водещ ужасна битка с някакво същество с пипала, двойно по-голямо от него. Казвате сив кракъл? Много добре. Изглежда ще трябва да научим тези имена, пазител Кей.

— Мълидор Стренд докладва: Семейство камшикоопашати манти са се заселили на крайбрежните скали. Пазител Хорн е забелязал как те разрязват огнените балони като живи ножове. Балоните се пукат, смачкват и падат безпомощни. Чудесно е!

— Днес имаме съобщение от Индигов плаж, пазител Кей. Много странна история. Три пешеходеца излезли като полудели от водата, ала не за да нападат. Те се въртели като бесни, борейки се с някаква бледа лигава субстанция, която прояжда телата им. Какво е това?

— Край Нова Атлантида водите са изхвърлили мъртъв дреднаут. Още един труп е бил забелязан на повърхността от борда на „Слънчево острие“. Някакви странни риби са се хранели с него.

— „Звезден меч“ е прелетял днес покрай Огнени височини. Забелязани са само двадесетина огнени балона. Съветът на пазителите смята да възобнови кратките конвойни полети до Перлите на калните

гърнета. Какво мислите по този въпрос, пазител Кей? Ще препоръчате ли да рискуваме или още е прекалено рано?

Всеки ден нови и нови съобщения пристигаха от Намор, а Кефира Кей все по-широко се усмихваше при всеки следващ техен полет. Хевиланд Тъф оставаше мълчалив и невъзмутим. На тридесет и четвъртия ден от войната, лорд пазител Лизан й каза:

— Е, днес беше открит още един мъртъв дреднаут. Сигурно е била голяма битка. Учените анализираха съдържанието на стомаха му, хранил се е изключително с косатки и сини кракълни.

Кефира Кей леко се намръщи.

— Сив кракълн е бил изхвърлен от морето край Борийн — съобщи няколко дни по-късно лорд пазител Моен. — Местните жители се оплакват от силната, неприятна миризма. По кожата му има следи от огромни вендузи. Вероятно на дреднаут, но много по-голям от обикновените.

Кефира Кей сви неловко рамене.

— Белите акули неочаквано са изчезнали от Кехлибарено море. Биолозите не могат да установят причините за това. Кажете ни какво мислите. Попитайте и Тъф, ако обичаш.

Тя слушаше и в съзнанието й тихо зазвъня алармен сигнал.

— Има едно доста странно съобщение. Около Дълбочина Кохерини е забелязано да се движи нещо огромно. Рапортът е от „Слънчево острие“ и „Небесен нож“, а е потвърден и от няколко планера. Става дума за огромно същество, с размерите на малък остров и то помита всичко по пътя си. Това от вашите ли е? Ако е така, нещо не е наред. Храни се изключително с баракуди, пляскащи пришкопери и с хиляди космически игли.

Кефира Кей се намръщи.

— Около Мълидор Стренд отново са забелязани огнени балони — стотици от тях. Не мога да потвърдя тези съобщения, но те гласят, че камшикоопашатите манти ги блъскат, ала веднага отскачат. Мислите ли...?

— Бойни кораби, можеш ли да го повярваш? А ние ги смятахме за изчезнали. Толкова са много, лапат дребните отровни риби на Тъф, сякаш...

— Дреднаутите забелязани да изстрелват силни струи вода и да свалят летящи реващи...

— Нещо ново, Кефира. От горната част на балоните изскача летящо същество, подобно на делтаплан. Вече са свалени три планера. Дори и мантите са безпомощни срещу...

— ... отначало, казвам ти, това нещо се крие в облаците. Киселината вече не може да пробие балоните...

— ... още повече умрели водни оси. Стотици, хиляди, може ли те изобщо да са...

— ... пешеходците отново атакуват. Касъл Даун замлъкна, сигурно е превзет от тях. Не разбираме какво става. Островът беше изцяло обграден от водно-пихтиести колонии и кръвосмучещите дантели. Трябваше да е в безопасност, освен...

— ... нито дума през цялата седмица от Индигов плаж...

— ... трийсет, четирийсет огнени балона забелязани край Кабен. Съветът на Пазителите се опасява...

— ... мъртва риба-крепост, голяма колкото самия движещ се остров...

— ... дреднаути отново нападат пристанищата...

— ... стотици пешеходци...

— ... пазител Кей, загубихме „Звезден меч“. Разбил се е близо до Полярно море. Последното съобщение беше накъсано, но ние смятаме, че...

Кефира Кей рязко се изправи от стола. Ръцете ѝ трепереха и тя искаше да се махне колкото се може по-бързо от комуникационната зала, където всички монитори гъмжаха със смърт, разрушения и поражение. Хевиланд Тъф стоеше зад нея. Дългото му, пребледняло лице беше безизразно. Неблагодарност стоеше спокойно на широкото му рамо.

— Какво става? — настоя пазител Кей.

— Смятам, че това е напълно очевидно за всеки, който притежава нормална човешка интелигентност, пазител. Ние губим. Или може би трябва да кажа, загубихме.

Кефира Кей едва сдържаше усилията си да не изпищи.

— Няма ли да направиш нещо? Да отвърнеш на удара им? Вината е изцяло твоя, Тъф. Ти не си никакъв екологичен инженер, а обикновен търговец, който не знае какво върши. Това е причината да...

Хевиланд Тъф вдигна ръката си за тишина.

— Моля! — каза той. — Вече ми донесохте значителни неприятности. Не искам повече да бъда обиждан. Аз съм кротък човек с нежен и доброжелателен характер. Но дори и с тези качества бихте могли да предизвикате гняв у мен. Прекалено лесно и бързо се приближавате до тази точка. Пазител, не поемам никаква отговорност за нещастното развитие на събитията. Прибързаната биологична война, която водихме, изцяло не беше моя идея. Вашият нецивилизован ултиматум ме тласна към необмислени решения, само за да ви успокоя. За радост, докато вие прекарвахте нощите си, наслаждавайки се на мимолетни и илюзорни победи, аз продължих упорито да работя. Картотекирах цялата ви планета в моите компютри и наблюдавах развитието на войната в различните ѝ фази. Дублирах вашата биосфера в един от най-големите резервоари. Засях я с проби от наморианските същества, които клонирах от парчета пипала оттук, парчета раковина оттам. Наблюдавах и анализирах, и най-накрая стигнах до някои заключения. Хипотетични, и това ми пречи да бъда сигурен, но последните събития на Намор все повече ме карат да смятам, че съм прав. Така че не желая повече да бъда оклеветяван и опозоряван, пазител Кей. След ободрителен, спокоен нощен сън, смятам да слеза на Намор и да сложа край на вашата война.

Кефира Кей го гледеше втренчено. Все още не можеше да повярва на ушите си. Все още не можеше да повярва, че страхът ѝ отново се превръщаше в надежда.

— Тогава, значи, имаш и отговора?

— Наистина. Струва ми се, че точно това казах преди минута.

— Какъв е той? — настоя пазител Кей. — Някакви нови същества? Това е нали? Клонирал си нещо ново? Някаква чума или по-страшно чудовище?

Хевиланд Тъф вдигна нагоре ръка.

— Търпение. Първо трябва сам да се уверя. Вие ми се подиграхте, иронизирахте с непоколебима и неуморна сила, така че сега се колебая да споделя плановете си с вас, страхувайки се от нов присмех. Преди това искам да докажа, че те са валидни. И така, нека обсъдим утрешния ден. Повече бойни полети с „Мантикора“ няма да са необходими. Вие само ще отидете с кораба до Нова Атлантида и ще свикате на общо събрание всички членове на Съвета на пазителите.

Ако обичате също, транспортирайте онези, които имат нужда да бъдат транспортирани от външните острови.

— А ти? — попита Кефира Кей.

— Аз ще се срещна със Съвета, когато му дойде времето. Преди да стане това, аз и съществото, което ще клонирам, ще изпробваме плановете ми на Намор. Ние ще се спуснем, предполагам, с „Феникс“. Да, точно така. Смятам, че „Феникс“ ще е най-подходящ да ознаменува възраждането на вашата планета от пепелта. Несъмнено мокра пепел, но все пак пепел.

Кефира Кей се срещна на другата сутрин с Хевиланд Тъф на совалковата площадка, малко преди часа, определен за тяхното заминаване. „Мантикора“ и „Феникс“ бяха готови за излитане от доковете си, в средата на гробището за стари кораби. Хевиланд Тъф натискаше бутоните на ръчния си компютър, прикачен към китката му. Облечен беше в дълъг, сив винилов шинел, с изобилие от джобове и блестящи пагони. Зелено-кафява шапка с козирка, декорирана със златната тета на екологичните инженери беше сложена накриво на плешивата му глава.

— Съобщих желанието ти в Намориански космически контрол и главната квартира на пазителите — каза Кефира Кей. — Съветът започва да се събира. Аз ще осигуря транспорт на шест лорда, така че всички ще бъдат на разположение. Ти какво ще кажеш, Тъф? Готов ли си? Качи ли вече мистериозното си същество на борда на „Феникс“?

— Скоро ще го направя — премигна Хевиланд Тъф.

Кефира Кей не забеляза това, защото не гледаше лицето му. Погледът ѝ беше насочен надолу.

— Тъф? Има нещо в джоба ти. Ето, движи се! — Зяпнала от учудване, тя гледаше как нещо пълзи нагоре.

— Ах — възкликна Тъф. — Наистина.

От джоба му изникна една глава и с любопитство се огледа наоколо. Тя принадлежеше на котенце, малко, смолисточерно, с блестящи жълти очи.

— Котка — измърмори кисело Кефира Кей.

— Вашите възможности за възприятие са свръхестествени — отбеляза Хевиланд Тъф. Той нежно вдигна котенцето, което спокойно

се побираше в огромната му бяла длан. С другата си ръка започна да го чеше зад ухото. — Това е Дакс — обяви тържествено Тъф. Дакс беше едва на половината от големината на другите по-възрастни котета, които весело подскачаха из „Ноев ковчег“. Той не приличаше на нищо друго, освен на топчица черна козина, любопитна, слаба и мързелива.

— Чудесно — възкликна пазител Кей. — Дакс, а? Откъде пък се взе той? Не, не ми отговаряй. Мога и сама да предположа. Тъф, нямаме ли по-важни неща да правим? Трябва ли да си играеш с котки в такъв важен момент?

— Не сте права — възрази Хевиланд Тъф. — Не се възхищавате и не уважавате котките достатъчно, пазител. Те са най-цивилизованите същества. Никоя планета не може да се смята за културна, ако на нея няма котки. Известен ли ви е факта, че от незапомнени времена котките имат парапсихологични умения? Знаете ли, че древните общества от старата Земя са боготворели котките? Да, наистина.

— Моля те — раздражено го прекъсна Кефира Кей. — Нямам време да изслушам беседата на тема „семейство Котки“. Нима смяташ да вземеш това малко, нещастно създание на Намор?

Тъф премигна.

— Наистина. Това малко, нещастно създание, както го определите, е спасението на Намор. Отнасяйте се с по-голямо уважение.

Кефира Кей го погледна така, сякаш беше полудял.

— Какво?! Това? Той? Искам да кажа, Дакс? Сериозно ли говориш? Какви ги дрънкаш? Шегуваш се, нали? Сигурно пак е една от твоите идиотски подигравки. Натоварил си предварително някое чудовище на „Феникс“. Някой левиатан, който ще изчисти моретата на Намор. Защо не казваш нищо? Не, не можеш да говориш сериозно. Не и това...

— Той — поправи я Хевиланд Тъф. — Пазител, не е необходимо постоянно да изтъквате очевидното. Правите го не един, а вече няколко пъти. Дадох ви, разбира се, по ваше настояване, кракълни, черни опустошители и камшикоопашати манти. Донесоха ли те някаква полза? Мисля, че не. Съобразно това, аз дълго размишлявах и създадох Дакс.

— Котенце — поклати глава тя. — Смяташ да използваш котенце срещу дреднаутите, огнените балони, пешеходците и новите същества.

Едно. Малко. Котенце.

— Наистина — потвърди Хевиланд Тъф. Той леко се намръщи. Пъхна котето в дълбините на удобните си джобове, завъртя се на пети и тръгна към „Феникс“.

Кефира Кей с всяка минута ставаше все по-нервна. В залата за конференции на най-горния етаж на „Брейкуотър Тауър“ двадесет и петимата лордове пазители, командващи защитата на Намор вече не ги свърташе на едно място. Всички чакаха от часове. Някои бяха пристигнали още рано сутринта. Дългата маса беше отрупана с персонални комуникатори, листове хартия и празни водни чаши. Обедът и следобедната закуска бяха сервирани и отсервирани. До голямото, издуто стъкло, което заместваше едната стена, стояха и тихо говореха лорд пазител Алис и лорд пазител Лизан. От време на време те хвърляха многозначителни погледи по посока на Кефира Кей. Зад тях слънцето бързо се скриваше зад хоризонта, а големият залив се оцветяваше в аленочервени нюанси. Беше толкова красиво, че почти не се забелязваха малките светли точки на патрулиращите планери.

Падаше здрач и членовете на съвета недоволно мърмореха и се въртяха неспокойно в големите си удобни кресла, а Хевиланд Тъф все още не се появяваше.

— Кога каза той, че ще дойде? — попита лорд пазител Кхем за пети път.

— Не беше много точен, лорд пазител — отговори неловко за пети път Кефира Кей.

Кхем се намръщи и се изкашля, за да прочисти гърлото си.

Точно тогава един от комуникаторите записука и лорд пазител Лизан с бързи крачки отиде да отговори.

— Да... Разбирам. Много добре. Ескортирайте го. — Той сложи долу комуникатора си и почука с ръба по масата, за да въдвори тишина. Останалите седнаха по местата си и прекъснаха разговорите. Цялата зала изведнъж стана тиха. — Обади се от патрула. Забелязали са совалката на Тъф. Той идва насам. — Лизан се обърна към Кефира Кей. — Най-последно.

Пазител Кей се почувства още по-неудобно отпреди. Достатъчно лошо беше, че Тъф ги бе накарал да чакат толкова дълго, но вече се

страхуваше от мига, когато той щеше да хлътне в залата с надничация от джоба му Дакс. Все още не беше намерила думите, с които да каже на своите началници, че Тъф е предложил да спаси планетата с помощта на малко черно котенце. Тя се въртеше неспокойно на едно място и нервно подръпваше дългия си закривен нос. „Имам чувството, че здравата ще загазя“ — помисли за миг.

Обстановката и ситуацията, в които се намираше, бяха по-лоши, отколкото някога си беше представяла. Всички лордове мълчаливо бяха застинали в очакване, когато вратите се разтвориха и Хевиланд Тъф, ескортиран от четирима въоръжени пазители, влезе в залата. Той изглеждаше ужасно. Ботушите му издаваха жвакащи звуци при всяка крачка, сивият му пластмасов шинел беше целият покрит с кал. Дакс стоеше в левия му горен джоб, с извадени напред лапи и големи, напрегнати жълти очи. Но лордовете пазители не гледаха котето. Под мишницата си Тъф носеше някаква кална скала, с големината на човешка глава. Покриваше я дебел пласт кафяво-зелена слуз и от нея по плюшения килим се стичаше мръсна вода. Без да каже нито дума, Тъф се приближи до голямата маса и сложи скалата по средата ѝ. Едва сега Кефира Кей забеляза тънките като ресни пипала и осъзна какво беше това.

— Кално гърне — изненадано се обади тя на глас. Никой от присъстващите не се учуди на нейното възклицание. Кефира Кей беше от младото поколение, които бяха виждали калните гърнета единствено в ресторантите. Там те бяха измити, сварени и с отрязани пипала. Обикновено се сервираха с чук и секач, за да се пробие твърдата им раковина. Отделно имаше чинийка с разтопено масло и подправки.

Всички лордове изглеждаха удивени, а после двадесет и пет различни гласа започнаха да говорят и залата заприлича на сърдит кошер.

— ... това е кално гърне, не разбирам...

— Какъв е смисълът?

— Кара ни да го чакаме цял ден и накрая идва пред Съвета мръсен като калкопач. Той изобщо не уважава...

— ... не съм ял кално гърне от една, две, три...

— ... не беше ли той човека, който трябваше да ни спаси...

— ... луд, още като го видиш...

— ... какво е онова в джоба му? Погледни го! Мили Боже, движи се! Казвам ти, видях го...

— Тишина! — Гласът на лорд Лизан прозвуча като нож, прорязал какафонията. Стаята бързо утихна и всички лордове обърнаха погледите си към него. — Събрахме се тук по ваше желание и настояване — каза кисело Лизан, обръщайки се към Тъф. — Очаквахме да ни донесете отговор. Изглежда, че вместо това ни носите вечеря. — Някой в залата се изкикоти.

Хевиланд Тъф погледна надолу към калните си ръце, намръщи се и ги изтри в шинела си. Той извади Дакс от джоба си и сложи летаргичното черно коте на масата. Дакс се протегна, прозина се и тръгна към най-близкия лорд. Възрастният мъж ужасено отдръпна стола си малко по-назад. Тъф съблече шинела си, дълго търси къде да го остави и накрая го закачи на лазерната пушка на един от пазителите. Едва тогава се обърна и огледа лицата на присъстващите.

— Уважаеми лордове пазители — започна Тъф. — Това, което виждате пред вас, не е вечеря. Точно във вашето отношение към съществата от този вид се крият и корените на проблемите ви. Това е посланикът на расата, която заедно с вас живее на Намор. Неговото име е трудно за произнасяне и за съжаление не е по моите скромни умствени възможности. Ако бъде изяден, неговите хора ще възприемат много лошо този факт.

За щастие, някой донесе на Лизан малко чукче. Той удари по масата достатъчно силно, за да привлече вниманието на всички присъстващи. Врявата постепенно утихна. Хевиланд Тъф стоеше и безразлично наблюдаваше. Ръцете му бяха скръстени над издутия му корем. Когато най-после настъпи тишина, той каза:

— Може би трябва да ви обясня.

— Вие сте луд — заяви лорд пазител Нарван, като гледаше ту Тъф, ту калното гърне. — Напълно луд.

Хевиланд Тъф вдигна Дакс от масата, настани го в дланта си и започна да го гали.

— Да, дори и когато сме победили, продължават да ни обиждат и да ни се присмиват — обърна се той към котето.

— Тъф — заговори лорд Лизан от централното място на масата, — това, което казваш, е невъзможно. През столетието, откакто е колонизиран Намор, ние много внимателно сме изследвали планетата за разумен живот. Няма градове, пътища, останки от предишна цивилизация или технология, няма руини, няма нищо. Нищо, нито на сушата, нито в морето.

— Още повече — обади се друг съветник, пълна жена със закръглено, червено лице, — калните гърнета в никакъв случай не могат да се нарекат разумни. Съгласна съм, че имат мозък с размерите на човешкия, но това е всичко. Те нямат очи, уши, носове и никакви други сетивни органи, освен за докосване. Разполагат само с тези крехки пипала, но с тях едва могат да преместят морско камъче. Ала дори и това не е така, защото те използват пипалата си, само за да се закотвят за дъното. Хермафродити са и са ужасно примитивни. Подвижни са само в първия месец на живота си, а по-късно черупката им се втвърдява, става тежка и ги притиска надолу. Щом веднъж се закачат за дъното, калта ги покрива и те повече не се движат. Остават на едно и също място стотици години.

— Хиляди — поправи я Хевиланд Тъф. — Те са удивително дълголетни същества. Всичко, което изброихте дотук, несъмнено е вярно. Но въпреки всичко, вашите заключения са дълбоко погрешни. Позволили сте си да бъдете заслепени от примитивен страх и войнственост. Ако се бяхте отдръпнали настрани и бяхме погледнали ситуацията от друг ъгъл, както направих аз, несъмнено на някой военен специалист щеше да му хрумне идеята, че проблемите ви не са природно бедствие. Само интелигентните машинации на някакъв враг могат задоволително да обяснят трагичните събития на Намор.

— Нима очаквате да повярваме на всичко това? — започна някой в залата.

— Господине — погледна го Хевиланд Тъф, — очаквам от вас да слушате. Ако се въздържате и не ме прекъсвате, смятам да ви обясня всичко. Когато свърша, сами можете да изберете дали да вярвате или не. Аз ще си взема заплащането и ще си тръгна. — Той се обърна към котето. — Идиоти, Дакс. Навсякъде сме обградени от идиоти. — Тъф отново насочи вниманието си към лордовете. — Както вече казах, единствената причина за вашите проблеми е наличието на друг разум на тази планета. Трудното беше да се открие този разум. Прегледах

работата на вашите биолози, живи и мъртви, прочетох много неща за флората и фауната, създадох повечето от местните форми на живот на моя кораб „Ноев ковчег“. Кандидат за наличие на разум не се появи толкова лесно. Отличителните белези на разумния живот включват голям мозък, подходящи биологични сензори, някакви манипулативни органи, например, като срещуположния палец на приматите. Никъде на Намор не успях да открия същество с подобни характеристики. Все пак смятах, че моята хипотеза е единствената възможна и правилна. Следователно трябваше да търся нашия кандидат сред същества, които нямат подобни белези. Когато започнах да изучавам как се е стигнало до вашето тежко положение, някои неща взеха сами да се обясняват. Вие вярвате, че морските ви чудовища са дошли от големите океански дълбини. Но къде са се появили първоначално? В плитчините близо до брега, там, където са вашите морски ферми и риболовни стопанства. Какво общо имат тези райони? Трябва да се отбележи голямото разнообразие на живот там. Ала не еднакъв живот. Например, рибите, които обитават водите на Нова Атлантида, не се срещат край островите Счупена ръка. И все пак открих две много интересни изключения. Две същества се откриваха практически навсякъде — калните гърнета, лежащи от столетия в меките си леговища и животни, наречени от вас намориански бойни кораби. Тази древна раса, която е пред вас, има друго име за тях. Нарича ги пазители. След като веднъж бях стигнал дотук, оставаше само да се огледат детайлите, за да затвърдя предположенията си. Можех да стигна до тези заключения и по-рано, но ми попречи грубата намеса на офицера за връзка Кей. Тя постоянно нарушаваше концентрацията ми и накрая жестоко ме принуди да започна война и да изпратя кракълни и други същества, карайки ме също така и да загубя много време. За в бъдеще смятам да си спестявам офицерите за свръзка. И все пак, по свой начин този експеримент беше успешен, защото потвърди моята теория. Така че продължих да настоявам. Географските изследвания показваха, че чудовищата се срещат най-често в близост до леговищата на калните гърнета. Най-тежките битки с моите зверове също бяха в тези области, уважаеми лордове. Така че съвсем очевидно калните гърнета, които вие определяте като изключително вкусни, бяха причината за всичките ви проблеми. Веднага ще попитате, как е възможно това. Тези същества имат големи мозъци, но им липсват

другите характеристики, по които да ги определим като разумни същества. Там е цялата същност! Ясно е, че те са разумни, но ние не сме го осъзнавали. Кое разумно същество може да живее дълбоко под водата, неподвижно, сляпо, глухо, лишено от всякакви възприятия? Дълго мислих върху този въпрос. Отговорът е съвсем очевиден. Подобни разумни същества няма да взаимодействат с останалия свят по начина, по който го правим ние. Те трябва да имат свои собствени модели за възприятия и комуникация. Което означава, че сигурно са телепати. Наистина. Колкото повече неща вземах предвид, толкова по-ясно ставаше това. Всичко опираше дотам да направя малък практически опит, за да докажа моята хипотеза. Затова доведох и Дакс. Всички котки, ако не ви е известно, уважаеми лордове, притежават парапсихологични умения. Още преди много векове, през дните на Великата война, войниците на Федералната империя срещнали упорита съпротива от същества, притежаващи ужасни парапсихологични умения — хранганските умове и игитианските душепейци. За да се сражават срещу тях, генетичните инженери работели с котки и значително подобрили своите парапсихологични умения. Дакс е много специално животно.

— Искаш да кажеш, че това нещо ни чете мозъците? — попита Лизан.

— Ако, разбира се, имате мозъци — отговори Тъф. — Да. Но по-важното е, че чрез Дакс имах възможността да се свържа с древната раса, която вие срамно наричате кални гърнета. Те са изцяло телепати. От неизброими хилядолетия са се потопили в спокойствие и мир, под водите на тези морета. Те са бавна, мислеща и философска раса. Живеят едно до друго и са милиони, свързани са помежду си и имат огромен потенциал. Можем да кажем за тях, че са безсмъртни, защото те споделяли целите си знания и чувства помежду си и смъртта на едно същество не представлявала нищо. За разнообразие от чувства в едно непроменящо се море всъщност не може да се говори. През по-голямата част от дългия си живот те се отдавали на философия, абстрактни мисли и странни зелени сънища, които нито вие, нито аз сме способни да разберем. Те са мълчаливи музиканти, както някой може да каже. Заедно са композирали великолепни симфонии и песни. Преди човечеството да дойде на Намор, те не са имали естествени врагове от милиони години. Но не винаги е било така. В първичния си

вид този океан е гъмжал от същества, които са обичали вкуса на мечтателите, също като вас. Дори и тогава тази раса е разбирала генетиката и природната еволюция. С огромната си мрежа от свързани съзнания, те са имали възможността да манипулират живата природа не по-зле от генетичен инженер. Така си създали пазители, страшни хищници, които били в състояние да ги защитават. Това са вашите бойни кораби. От незапомнени времена те охранявали леговищата на мечтателите, които се унасяли в симфонията на своите мисли.

Тогава от Стар Посейдон и Водолей сте дошли вие. Унесени в своите блянове, мечтателите не ви забелязали, а вие през това време сте строели морски ферми, ловели сте риба и сте открили вкуса на калните гърнета. Трябва да осъзнаете шока, който сте им причинили, лордове пазители. Всеки път, когато сте пъхали някой от тях в кипяща вода, всички са изживявали усещането. Мечтателите сметнали, че на сушата се е появил някакъв нов хищник, но отново не ви обърнали внимание. Не ви приели за разумни същества, защото след като не сте телепати, вие също можете да се смятате за слепи, глухи, неподвижни и подходящи за ядене. За тях същества, които се движат, манипулират и ядат месо, са животни и нищо повече. Останалото предполагам знаете или се досещате. Мечтателите са бавни същества и те реагирали бавно. Първо изобщо не ви обърнали внимание и вярвали, че екосистемата сама ще отговори на вашите разрушения. Това, разбира се, не се случило. За тях изглеждало, че вие нямате естествени врагове. Размножавали сте се изключително бързо, завладявайки нови територии, а все повече от техните умове замлъквали завинаги. Най-накрая били принудени да се върнат към древните си забравени инстинкти, инстинктите за самосъхранение. Те ускорили размножаването на своите пазители, бойните кораби, наситили плитчините над леговищата си с тях, но и това не помогнало. Съществата, които успешно ги защитавали от хилядолетия, сега не можели да се мерят с вас. Най-накрая мечтателите били принудени да се събудят. Съзнанията им трябвало да се откажат от музиката и песните и да започнат война. Заели се да произвеждат други пазители, по-големи и по-страшни, способни да ги защитават срещу новите, непознати хищници. Така тръгнало всичко. Тогава пристигнах и аз с „Ноев ковчег“. Кефира Кей ме принуди да освободя нови, по-ужасни заплахи за мирното им съществуване. За момент те отстъпиха, но само,

за да съберат сили и да отвърнат още по-силно на удара. Този път, за съвсем кратко време, те създадоха нови пазители, способни да се борят с чудовищата, които им изпратих. Дори и в момента, когато говоря, от върха на тази изключителна сграда, някъде в дълбините на океана сигурно се ражда ново създание, което да тревожи сънищата ви. Разбира се, ако не сключите мир с тях. Това решение е изцяло ваше. Аз съм само скромен екологичен инженер. Не бих си и мечтал да ръководя вашите действия. И все пак, ако трябва да предложа нещо, това е единственото правилно решение. Така че, ето тук е техният посланик. Извадих го от морето, ако трябва да добавя, с цената на голямо лично неудобство. Мечтателите в момента са ужасно объркани. Първо усетиха Дакс сред себе си, след това докоснаха и мен. Днес научиха, че има звезди, че не са единствените разумни същества в космоса. Все още не знаят какво е суша или вкус на риба. Но тук е и Дакс. Може би ще сложим началото на преговорите?

Когато Хевиланд Тъф замлъкна, дълго време никой не се осмели да се обади. Лордовете бяха пребледнели и сякаш глътнали езиците си. Един по един те отклониха погледите си от безизразното лице на Тъф към калната черупка на масата. Най-накрая Кефира Кей намери гласа си.

— Какво искат те? — попита нервно тя.

— Най-същественото — отговори Хевиланд Тъф. — Да спрете да ги консумирате. Това ми звучи като изключително разумно предложение. Какъв е отговорът ви?

— Два милиона стандарта са недостатъчни — заяви малко по-късно Хевиланд Тъф. Той вече беше в комуникационната зала на „Ноев ковчег“. Дакс спокойно лежеше в скута му и нямаше френетичната енергия на другите котенца. Подозрение и Враждебност се преследваха насам-натам.

Горе на монитора, лицето на Кефира Кей изведнъж подозрително се намръщи.

— Какво искаш да кажеш? Нали се договорихме за тази цена? Тъф, ако се опитваш да ни измамиш...

— Да ги измамя? — въздъхна Тъф. — Чу ли това, Дакс? След всичко, което направихме, такива тъмни обвинения са отправени към

нас, от немай къде. Да, наистина. От немай къде. Странна фраза, ако се замислиш за съдържанието ѝ. — Той погледна към екрана над себе си. — Пазител Кей, напълно ми е известна договорената преди това цена. За два милиона стандарта разреших трудностите ви. Изучавах, проучвах, стигнах до решение и дори ви намерих преводача, от който имайте изключителна нужда за контактите си с расата на мечтателите. Оставих ви и двадесет и пет телепатични котки, всяка, свързана с по един лорд пазител, така че да имате постоянна връзка, дори и след моето отпътуване. Това все още влиза към цената, упомената в нашето споразумение, защото е част от решаването на проблема. И тъй като по сърце съм филантроп, а не търговец, да не забравяме също, че съм и дълбоко чувствителен, позволих ви да задържите Глупост, защото се привърза към вас, по причина, която така и не успях да разбера. Дори и за това не желая да ми бъде заплатено.

— Но тогава защо настояваш за още три милиона стандарта? — попита Кефира Кей.

— За излишната работа, която така жестоко бях принуден да свърша — отговори Тъф. — Ако желаете, мога да ви представя подробно счетоводство.

— Да, непременно.

— Много добре. За бели акули. За баракуди. За гигантски сепии. За косатки. За сиви кракълни. За сини кракълни. За кръвосмучещата дантела. Двадесет хиляди стандарта на брой. За рибите-крепост. По петдесет хиляди. За плевела-който-плаче-и-нашепва, осем...

Той дълго продължи да изброява. Когато най-последно свърши, Кефира Кей силно стискаше устни.

— Ще трябва да предам сметката ти на Съвета на пазителите. Но ще ти кажа, че твоите изисквания са нечестни и прекалено големи. Търговският ни баланс в момента не позволява изтичането на такава сума в твърда валута. Можеш да чакаш няколкостотин години в орбита, Тъф, но никога няма да си получиш парите.

Хевиланд Тъф безпомощно разпери ръце.

— Ах — каза той. — Отново ще загубя, поради доверчивия си характер. Няма да ми бъде заплатено, така ли?

— Само два милиона стандарта — отсеке пазител Кей. — Колкото се договорихме.

— Предполагам, че трябва да приема това жестоко и неетично решение като един от трудните уроци на живота. Добре. Нека така да бъде. — Той погали Дакс. — Казано е, че този, който не извлича поуки от историята си, е обречен да я преживее отново. Мога само да се обвиня за неправилното развитие на събитията. Защо казвам това? Ами, преди няколко месеца имах удоволствието да наблюдавам историческа холопрожекция и ситуацията беше почти идентична със сегашната. Разказваше се за един семекораб, същия като „Ноев ковчег“. Екипажът му получил задача да отърве малка планета от досаден вредител. Задачата била изпълнена успешно, но неблагодарното планетарно правителство отказало да заплати. Ако бях по-разумен, щях да изисквам авансово заплащане. — Тъф въздъхна. — Но аз не съм и сега ще трябва да страдам. — Той замълча и отново погали Дакс. — Може би вашият Съвет на пазителите ще пожелае да види тази филмирана история? Изцяло за развлекателни цели. Холографска е, напълно драматизирана, добри актьорски изпълнения. Показани са изключително детайлно работата и възможностите на кораб, подобен на този. Има висока образователна стойност. Заглавието е „Семекорабът от Хамелин“.

Естествено, те му платиха.

[1] Митологичен гуцер, поразяващ с дъха и погледа си — Бел.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.